

Arrest

**nr. 352 043 van 28 augustus 2026
in de zaak RvV X / II**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. TWAGIRAMUNGU
Winston Churchillaan 187
1180 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 16 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 22 januari 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 maart 2026 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. VALDRIN, die *loco* advocaat I. TWAGIRAMUNGU verschijnt en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 juli 2025 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar wettelijk geregistreerde Belgische partner.

Op 22 januari 2026 weigerde de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.07.2025 werd ingediend door:

Naam: (...)

Voornaam: (...)

Nationaliteit: Rwanda (Rep.)

Geboortedatum: (...)1978

Geboorteplaats: M.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) GRIMBERGEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar wettelijk geregisteerde partner, de genaamde (...) (RR: ...) van de Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt: § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §1: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 bepaalt voor wettelijk geregisteerde partners het volgende: § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen : a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- 1. indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- 2. ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- 3. ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)*

1. Wat betreft de eerste mogelijkheid om de duurzaamheid en de stabiliteit van de partnerrelatie aan te tonen, dient opgemerkt te worden dat betrokkene en referentiepersoon niet minstens 1 jaar onafgebroken samenwonen, voorafgaand aan huidige aanvraag. De betrokkene werd op 28.07.2025 officieel gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Betrokkene kwam op 03.10.2024 naar België. De verklaring tot wettelijke samenwoning werd afgelegd op 05.11.2024 en geregistreerd op 03.07.2025. Nergens uit het dossier blijkt dat zij voorheen, desgevallend in het buitenland, reeds samenwoonden. Er kan dus niet worden gesteld dat zij reeds 1 jaar samenwonend waren voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf.

2. Voor zover betrokkene overeenkomstig de tweede mogelijkheid wenst aan te tonen reeds twee jaar lang de Belgische referentiepersoon te kennen en intensieve contacten met hem te onderhouden, alsook elkaar minstens 3 keer te hebben ontmoet met een minimum van 45 dagen, werden volgende bewijzen voorgelegd:

- Brief van Patrick naar Christine dd. 04.04.2024*
- Kassatickets van 2024 en 2025*
- Vliegticket op naam van betrokkene voor de reis van Kigali naar Brussel op 1.10.2024 (met terugreis)*
- 12 ongedateerde foto's, voorzien van een bijschrift met uitleg over de context en de datum*
- WhatsAppberichten vanaf 25.06.2024*
- 2 videofragmenten*

Aan de hand van deze stukken kunnen we niet besluiten dat voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, a), 2de streepje van de wet van 15.12.1980. Wat betreft de foto's zonder

datumindicatie, kan niet objectief worden nagegaan wanneer ze precies genomen zijn. Het bijschrift met uitleg over de context en de datum kan niet op zijn feitelijkeheid geverifieerd worden. Wat betreft de datum op de brief van Patrick naar Christine dd. 04.04.2024, dient opgemerkt te worden dat dit een verklaarde datum betreft en dus dient beschouwd te worden als verklaring op eer. Uit het dossier blijkt dat de referentiepersoon op 28.03.2024 een verbintenis tot tenlasteneming voor betrokkene ondertekende. Nergens uit de stukken kan blijken dat zij elkaar voor 28.03.2024 reeds kenden. De whatsappgesprekken starten op 25.06.2024. Al de andere bewijzen dateren van na deze datum. Uit niets blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar minstens twee jaar voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging kennen, waardoor niet voldaan is aan de tweede mogelijkheid om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen.

3. Nergens uit het dossier blijkt er sprake van gemeenschappelijke kinderen.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° iuncto artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

2.1. Ingevolge artikel 5.12. §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster voorafgaandelijk aan de zitting nog een schrijven heeft overgemaakt aan de Raad waarin ze stelt: "*Gelieve in bijlage belangrijke foto's te vinden in deze zaak*". De Raad mag echter in het kader van de huidige annulatieprocedure enkel rekening houden met de elementen die reeds voorlagen bij de gemachtigde, op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, dus op 22 januari 2026. Hij zou zijn (ex-tunc)bevoegdheid overschrijden indien hij dus rekening zou houden met eventuele nieuwe foto's of andere stukken die nog niet voorlagen op het moment van de bestreden beslissing. Het staat verzoekster evenwel vrij bijkomende bewijsstukken voor te leggen in het kader van een nieuwe aanvraag om gezinshereniging.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheids- en voorzichtigheidsplicht, van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel, van artikel 61/1/5 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van het recht op verdediging en van het recht om gehoord te worden.

Het eerste onderdeel heeft betrekking op de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel. Ze voert eveneens een kennelijke beoordelingsfout, een bevoegdheidsoverschrijding en misbruik van bevoegdheid aan.

Verzoekster licht het eerste onderdeel toe als volgt:

"i Theoretische inleiding

a. Inleiding

De verplichting tot controle van de motivering van een door een bestuursorgaan genomen besluit bestaat uit een dubbele toetsing:

- De eerste heeft betrekking op het bestaan, in het "instrumentum" van het bestuursbesluit, van een motivering in die zin dat de rechtsgrondslag van het besluit wordt vermeld, evenals de feitelijke elementen die in aanmerking zijn genomen om het genomen besluit te rechtvaardigen;

- De tweede bestaat erin na te gaan of de overheid, op basis van de elementen waarmee zij rekening heeft gehouden (waarbij zij overigens alle elementen van de zaak in aanmerking moet nemen), een aanvaardbare, relevante en niet-onredelijke beoordeling heeft gemaakt van de feiten die haar zijn voorgelegd.

b. Het bestaan van een motivering

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat :

« De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd ».

De uitdrukkelijke motivering van bestuursbesluiten vormt een wezenlijke formaliteit die bestaat uit de vermelding, in het instrumentum van een bestuursbesluit, van de rechtsgronden, dat wil zeggen de normatieve bepalingen die de opsteller van het besluit toepast, en van de feitelijke gronden, namelijk de omstandigheden die aan de totstandkoming ervan ten grondslag liggen en die de grondslag van dit besluit vormen.

Deze verplichting is bij de wet van 29 juli 1991 uitgebreid tot alle individuele bestuursbesluiten.

Het doel van de bovengenoemde wettelijke bepalingen is de overheid te verplichten "de rechter een basis te verschaffen voor zijn toetsing van de wettigheid" en dat "de algemene verplichting om bestuursbesluiten in de juiste vorm te motiveren ook een essentiële garantie vormt voor de goede werking, dat wil zeggen voor de toetsing van de wettigheid van bestuursbesluiten" (Dominique Lagasse, de wet van 29/7/1991, J.T., 1991, blz. 737).

De naleving van deze eis moet worden beoordeeld in het licht van het hoofddoel van de wet, namelijk de geadresseerde van een bestuursbesluit in staat stellen de feitelijke en juridische redenen te begrijpen die de overheid ertoe hebben gebracht het betreffende besluit vast te stellen, en hem bijgevolg in staat stellen de rechtmatigheid en de relevantie van dit besluit beter te beoordelen en dus ook de wenselijkheid om het voor de rechter aan te vechten. (RvS. 14 juni 2002, nr. 107.842)

Bij lezing van de voorbereidende werkzaamheden voor de aanneming van deze wet zijn de opstellers ervan van mening dat de aldus vastgelegde eis diverse voordelen biedt.

"De motivering biedt de burger de mogelijkheid om op de hoogte te worden gesteld van de redenen voor het bestuursbesluit en stelt hem tegelijkertijd in staat om met volledige kennis van zaken met de opsteller ervan te discussiëren, zodat het besluit eventueel kan worden 'aangepast'. In geval van beroep zal de verzoeker, die op de hoogte is van de redenen voor een betwist besluit, beter in staat zijn zijn argumenten te ordenen. Ten slotte vormt de motivering de garantie voor een serieuze en onpartijdige behandeling van de zaak. Vanuit het oogpunt van de overheid heeft de motivering tot gevolg dat de relaties met de burgers soepeler verlopen, doordat de autoriteit meer gebruik kan maken van overreding dan van dwang. Bovendien vergemakkelijkt zij de controle die de hogere of toezichthoudende autoriteit uitoefent op de ondergeschikte autoriteit" „

De vereiste motivering bestaat uit de vermelding, in de akte, van de juridische en feitelijke overwegingen die ten grondslag liggen aan de beslissing".

Wat de reikwijdte van de formele motiveringsplicht betreft, heeft de Raad hier reeds in een arrest van 29 juni 2010 (nr. 45.618) kunnen verduidelijken dat " de uitdrukkelijke motiveringsplicht die krachtens diverse wettelijke bepalingen op de autoriteit rust, geenszins inhoudt dat alle door verzoekster aangevoerde argumenten uitvoerig moeten worden weerlegd, maar slechts de verplichting inhoudt om verzoekster in kennis te stellen van de redenen die aan de bestreden handeling ten grondslag liggen, met dien verstande echter dat de motivering, zij het impliciet maar zeker, een antwoord moet geven op de essentiële argumenten van de betrokkene."

Om te voldoen aan de verplichting tot uitdrukkelijke motivering van bestuursbesluiten, moet uit een besluit duidelijk en ondubbelzinnig de redenering van de opsteller blijken, zodat de betrokkene de gronden voor de genomen maatregel kan kennen en de bevoegde rechterlijke instantie haar toetsing kan uitoefenen. De motivering van het besluit is toereikend indien deze de betrokkene in staat stelt kennis te nemen van de

redenen die tot het besluit hebben geleid, terwijl de autoriteit niet verplicht is de motieven van haar motieven nader toe te lichten”;

„Het doel van de uitdrukkelijke motivering is de burger te informeren over de redenen waarom de beslissing is genomen, zodat hij zich met behulp van de hem ter beschikking staande rechtsmiddelen tegen deze beslissing kan verdedigen door aan te tonen dat de motieven die hem in de motivering worden onthuld, ongegrond zijn. » (RvS, nr. 39.161, 3 april 1992, RONDELEZ);

Er moet echter worden opgemerkt dat de tegenpartij in de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de toch wel essentiële elementen van het verzoek van de verzoekster, waardoor de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt, aangezien zij geen rekening houdt met alle feitelijke overwegingen van het onderhavige geval.

Dit bewijst dat de tegenpartij niet heeft getracht meer te weten te komen door de nodige voorzorgsmaatregelen te nemen alvorens haar beslissing te nemen, in het licht van de vereisten inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuursbesluiten.

c. De motivering moet betrekking hebben op relevante, toelaatbare en niet-onredelijke redenen

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat : « De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. »

Het is een algemeen aanvaard beginsel dat de motivering “ voldoende moet zijn, dat wil zeggen volledig, nauwkeurig en ondubbelzinnig “ (M. HANOTIAU, Le Conseil d’Etat, juge de cassation administrative, in Le citoyen face à l’administration- Commissions et juridictions administratives : quels droits de la défense ? Luik, Editions du Jeune Barreau de Liège, 1990, p. 151);

Elke administratieve handeling moet dus, op basis van het administratieve dossier, gegrond zijn op exacte, relevante en wettelijk toelaatbare motieven die uit het administratieve dossier moeten blijken;

In die zin is beslist dat “de rechterlijke toetsing van de motivering van een besluit dat naar de vorm gemotiveerd moet zijn, niet alleen betrekking heeft op het bestaan van een motivering; de motivering moet toereikend zijn en de toetsing strekt zich dienovereenkomstig uit, dat wil zeggen tot de juistheid, de toelaatbaarheid en de relevantie van de gronden ” (RvS, 2 juni 2003, nr. 120.10, RvS, 5 april 2002, nr. 105.385);

Anders gezegd: “feitelijk vastgestelde omstandigheden, waarvan men begrijpt dat ze de overheid ertoe hebben gebracht te handelen zoals zij heeft gedaan, kunnen niet als geldige motieven worden erkend indien zij niet behoren tot de omstandigheden die in aanmerking mogen worden genomen ” (De uitdrukkelijke motivering van administratieve handelingen – Wet van 29 juli 1991, verslag van de studiedag van 8 mei 1992, Faculteit van Namen, p. 131):

ii Toepassing op het onderhavige geval

De wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat elk administratief besluit met individuele werking de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt waarop het is gebaseerd. De motivering moet duidelijk, volledig en relevant zijn. Zij moet toereikend zijn.

In het onderhavige geval is de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd.

In dit geval, wanneer de verwerende partij van mening is en verklaart dat: « [...] De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen: a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden [...] », begaat zij een kennelijke beoordelingsfout, aangezien het koppel aantoonde dat zij daadwerkelijk een duurzame en stabiele liefdesrelatie hebben in de zin van de wet.

Bovendien doet de verweerder valse, onredelijke en onevenredige uitspraken en bagatelliseert hij de liefdesrelatie en het feitelijke gezinsleven van de betrokkenen volledig. In zijn beslissing staat immers vermeld dat „De betrokkene werd op 28.07.2025 officieel gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon”, (stuk 1)

Terwijl volgens het ontvangstbewijs van de verklaring van wettelijke samenwoning (“de verklaring van wettelijke samenwoning ontvangstbewijs ” (stuk 6) voldoen de verzoekster en de referentiepersoon aan de wettelijke voorwaarden voor wettelijke samenwoning op 3 juli 2025 en wordt uitdrukkelijk vermeld dat “de verklaring van wettelijke samenwoning op 5 november 2024 in het bevolkingsregister is ingeschreven. »; dat

wil zeggen dat er een vermelding is opgenomen in de bevolkingsregisters van de betrokken gemeente op de datum vermeld in de verklaring van wettelijk samenwonen (Zie Van Gysel, A.-C., "Het begin en het einde van ongehuwde paren – Institutionaliseren en de-institutionaliseren" in Dandoy, N. en Tainmont, F. (red.), Wettelijke en feitelijke samenwonenden: stand van zaken en vooruitzichten, 1e druk, Brussel, Larcier, 2023, p. 161/ Van Gysel, A.-C., « Le début et la fin des couples non mariés – Institutionnalisation et désinstitutionnalisation » in Dandoy, N. et Tainmont, F. (dir.), Cohabitants légaux et de fait : état des lieux et perspectives, 1re édition, Bruxelles, Larcier, 2023, p. 161).

Beweren dat de betrokkene op 28.07.2025 officieel gedomicilieerd was op het adres van de referentiepersoon, is een valse verklaring van de tegenpartij. Een normaal voorzichtige en zorgvuldige administratieve instantie die zich in dezelfde omstandigheden bevond, zou een dergelijke fout niet hebben kunnen maken.

Er moet Geconstateerd worden dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het op algemene, stereotiepe en abstracte wijze uiteenzetten van de redenen voor de weigering, zonder ooit over te gaan tot een grondige en geïndividualiseerde analyse van de doorslaggevende elementen die in het verzoek tot gezinshereniging van verzoekster zijn aangevoerd.

Door zich aldus te beperken tot een louter formele benadering, houdt de tegenpartij geen rekening met de concrete realiteit van hun duurzame en stabiele liefdesrelatie en beperkt zij zich tot het aanvoeren van beweringen die onomkeerbare gevolgen zouden hebben voor het leven van verzoekster en dat van de referentiepersoon.

Een dergelijke nalatigheid wijst op een onbekendheid met de verplichting om bij het nemen van een beslissing rekening te houden met alle relevante elementen van het dossier. Bijgevolg begaat de tegenpartij dus een kennelijke beoordelingsfout, schendt zij haar zorgvuldigheidsplicht en motiveert zij haar beslissing op tegenstrijdige en onjuiste wijze.

Immers, wanneer zij in de bestreden beslissing in punt 2 stelt dat : « Voor zover betrokkene overeenkomstig de tweede mogelijkheid wenst aan te tonen reeds twee jaar lang de Belgische referentiepersoon te kennen en intensieve contacten met hem te onderhouden, alsook elkaar minstens 3 keer te hebben ontmoet met een minimum van 45 dagen, werden volgende bewijzen voorgelegd:

- Brief van Patrick naar Christine dd. 04.04.2024*
- Kassatickets van 2024 en 2025*
- Vliegticket op naam van betrokkene voor de reis van Kigali naar Brussel op 1.10.2024 (met terugreis)*
- 12 ongedateerde foto's, voorzien van een bijschrift met uitleg over de context en de datum*
- Whatsappberichten vanaf 25.06.2024*
- 2 videofragmenten*

En aangezien zij verderop toevoegt dat „uit de stukken van het dossier niet blijkt dat de partijen elkaar vóór 28 maart 2024 kenden“ – de datum van de eerste door de heer Patrick De Ryck ondertekende overnameverklaring (stuk 7) – geeft de verweerder een onjuiste beoordeling van de gegevens in dit dossier. Het spreekt immers voor zich dat, indien de heer Patrick De Ryck een aanvraag tot opvang ondertekent op de precieze datum van 28 maart 2024 (Bijlage 3BIS), dit onbetwistbaar en onweerlegbaar veronderstelt dat zij elkaar al lang vóór die datum kenden. Hoewel er twijfel blijft bestaan over de precieze datum waarop hun stabiele en duurzame relatie is begonnen, zou deze twijfel in het voordeel van de burgers moeten werken.

Bovendien hebben verzoekster en de referentiepersoon ongedateerde foto's en twee videofragmenten overgelegd; deze elementen vormen belangrijke aanwijzingen die de administratieve autoriteit hadden moeten aansporen om, alvorens een besluit te nemen dat een zo zware sanctie inhoudt, de partijen op te roepen om hen te horen (audi alteram partem) of om aanvullende informatie te vragen. Dit is in deze zaak niet gebeurd.

In deze zaak heeft de tegenpartij op geen enkele wijze onderzocht of verzoekster en de referentiepersoon aanvullende informatie konden verstrekken die tot een andere beslissing had kunnen leiden.

Het beslissing tot weigering van een verblijfsvergunning van meer dan drie maand voor gezinshereniging is dan ook aangetast door een kennelijke beoordelingsfout; het is tegenstrijdig en berust op een abstracte, stereotiepe motivering die losstaat van de werkelijkheid waarin de verzoekster leeft.

Overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuursbesluiten moet de motivering de betrokkene in staat stellen de concrete redenen te begrijpen waarom de overheid zijn argumenten afwijst, alsmede de juridische of feitelijke gronden waarop zij haar besluit baseert. Bij gebrek aan

een dergelijke begrijpelijke en geïndividualiseerde motivering voldoet de bestreden beslissing niet aan de vereisten van deze wet, waardoor zij elke juridische legitimiteit verliest.

Door aldus te handelen schendt zij niet alleen de motiveringsplicht, maar ook de zorgvuldigheidsplicht, die elke administratieve instantie verplicht tot een volledig, aandachtig en grondig onderzoek van de elementen van het dossier alvorens een beslissing te nemen.

Overwegende dat het de taak van de bestuursinstantie is, in het kader van de algemene verplichtingen inzake formele motivering en behoorlijk bestuur, om bij het nemen van een besluit rekening te houden met alle elementen die haar ter kennis zijn gebracht en om een geïndividualiseerd onderzoek te verrichten naar de situatie van de betrokkene (RvS, nr. 14727, § 3.1.3);

Bijgevolg lijkt de bestreden beslissing kennelijk onevenredig, met misbruik van bevoegdheid en een kennelijke beoordelingsfout.

Overwegende dat artikel 61/1/5 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat: Bij elke beslissing tot weigering, intrekking, beëindiging of niet-verlenging van een verblijfsvergunning wordt rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het betrokken geval en wordt het evenredigheidsbeginsel in acht genomen.

Dat de bestreden beslissing deze bepaling niet heeft nageleefd;

Ten slotte moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing in strijd is met de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuursbesluiten, met name de artikelen 2 en 3 daarvan, alsmede met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; dat het gebrekkig gemotiveerd is, in strijd is met de zorgvuldigheidsplicht, een kennelijke beoordelingsfout bevat en, uiteindelijk, een misbruik van bevoegdheid inhoudt. Dat het aangevoerde vernietigingsmiddel derhalve ernstig en gegrond is.”

Na een theoretische inleiding voert verzoekster in het eerste onderdeel aan dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is. Ze is van mening dat waar de gemachtigde heeft gemotiveerd dat de partners moeten bewijzen dat ze een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden, de gemachtigde een kennelijke beoordelingsfout begaat, aangezien het koppel heeft aangetoond daadwerkelijk een duurzame en stabiele liefdesrelatie te hebben in de zin van de wet. De gemachtigde zou volgens verzoekster ‘valse, onredelijke, onevenredige uitspraken’ doen en de liefdesrelatie bagatelliseren omdat er wordt gemotiveerd dat verzoekster op 28 juli 2025 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Verzoekster stipt aan dat volgens het ontvangstbewijs van de verklaring van wettelijke samenwoning verzoekster en de referentiepersoon voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de wettelijke samenwoning op 3 juli 2025. Er is vermeld dat de verklaring van wettelijke samenwoning op 5 november 2024 in het bevolkingsregister is ingeschreven. Verzoekster leidt hieruit af dat het motief dat zij op 28 juli 2025 officieel gedomicilieerd was op het adres van de referentiepersoon een “valse” verklaring is en een normaal zorgvuldige overheid een dergelijke fout niet zou gemaakt hebben.

Vervolgens stelt verzoekster dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het op algemene, stereotiepe en abstracte wijze uiteenzetten van de redenen voor de weigering zonder een voorafgaande grondige analyse van de doorslaggevende elementen die in het verzoek werden aangevoerd. De gemachtigde begaat volgens verzoekster ook een kennelijke beoordelingsfout, schendt de zorgvuldigheidsplicht en motiveert de beslissing op tegenstrijdige en onjuiste wijze. Verzoekster gaat daarbij in op de motivering aangaande de tweede mogelijkheid die de wet voorziet voor wettelijk geregistreerde partners om hun duurzame en stabiele relatie aan te tonen, en specifiek op het motief dat niet is aangetoond dat de partijen elkaar voor 28 maart 2024 kenden. Verzoekster acht het echter logisch dat nu de referentiepersoon op die datum een ‘aanvraag tot opvang’ ondertekende, dit impliceert dat ze elkaar al lang voor die datum kenden. Twijfel over de precieze datum sedert wanneer ze elkaar kennen, moet volgens verzoekster in haar voordeel spelen. Nu verzoekster ook ongedateerde foto's en twee videofragmenten hebben voorgelegd, verdedigt verzoekster dat de gemachtigde de partijen had moeten oproepen om hen te horen en aanvullende informatie te vragen. Thans werd niet onderzocht of verzoekster en de referentiepersoon bijkomende informatie hadden kunnen verstrekken die tot een andere beslissing had kunnen aanleiding geven. Verzoekster concludeert dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is, berust op een abstracte motivering die losstaat van de werkelijkheid en onderkent wederom een kennelijke beoordelingsfout. Verzoekster acht de motivering niet begrijpelijk, noch geïndividualiseerd, zodat de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht is geschonden. Nu geen rekening is gehouden met alle elementen die aan de overheid zijn ter kennis gebracht en geen geïndividualiseerd onderzoek is verricht, ziet verzoekster hierin misbruik van bevoegdheid. Ze besluit in het eerste onderdeel dat ook artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Beoordeling

Verzoekster diende een aanvraag in om gezinshereniging met haar Belgische wettelijke geregistreerde partner. Bijgevolg is artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° iuncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van de toepassing, dat de voorwaarden hiertoe bepaalt.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° luidt als volgt op het ogenblik van de bestreden beslissing:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° luidt als volgt op het ogenblik van de bestreden beslissing:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”*

Uit de voorgaande bepaling blijkt aldus dat het voor de gezinshereniging niet volstaat een wettelijk geregistreerd partnerschap te hebben afgesloten. Vooraleer de wetsbepaling aanvaardt dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie, moeten verzoekster en de referentiepersoon in één van de drie categorieën vallen. In casu is niet betwist dat er geen gemeenschappelijk kind is, zodat verzoekster en haar partner niet in de derde categorie vallen.

Bijgevolg dienden verzoekster en de referentiepersoon aan te tonen:

- ofwel gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.

De gemachtigde heeft gemotiveerd dat dit volgens hem niet het geval is, althans niet aangetoond met de stukken die verzoekster daarvoor heeft voorgelegd.

Dit betrof:

- een brief van de referentiepersoon aan verzoekster van 4 april 2024;
- kassatickets van 2024 en 2025;
- een vliegticket op naam van verzoekster voor de reis van Kigali naar Brussel op 1 oktober 2024 (met terugreis);
- 12 ongedateerde foto's, voorzien van een bijschrift met uitleg over de context en de datum;
- vele Whatsappberichten vanaf 25 juni 2024;
- 2 videofragmenten.

Zoals aangehaald onder de rechtspleging kan de Raad geen rekening houden met eventuele nieuwe stukken die zijn gevoegd nadat de bestreden beslissing werd genomen.

In casu is voor de correcte toepassing van de relevante wetsbepaling de cruciale referentiedatum de datum van indienen van de aanvraag om gezinshereniging, zijnde 28 juli 2025, zoals deze blijkt uit de bijlage 19ter. Volgens artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet moesten verzoekster en de referentiepersoon dus om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen, bewijzen dat zij ofwel sedert 28 juli 2024 in België of in een ander land hebben samengewoond. Met 'samengewoond' in de voormelde wetsbepaling wordt bedoeld op samen onder een dak wonen. Ofwel moesten verzoekster en de referentiepersoon aantonen elkaar sedert minstens 28 juli 2023 te kennen én bewijs te leveren dat zij regelmatig contact onderhielden én dat zij elkaar tussen 28 juli 2023 en 28 juli 2025 driemaal ontmoet hebben en dat die ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betroffen.

Bijgevolg kon de gemachtigde op redelijke wijze motiveren dat de wet vereist dat verzoekster en de referentiepersoon een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden en was het motief dat verzoekster pas op 28 juli 2025 officieel werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon relevant en in geen geval een onredelijke of onevenredige uitspraak, noch een bagatellisering van de relatie. Verzoekster stelt dat de datum van 28 juli 2025 "vals" zou zijn, maar geeft niet aan wanneer verzoekster dan wel officieel op het adres van de referentiepersoon werd ingeschreven, hetgeen los staat van de datum waarop de wettelijke samenwoning werd verklaard of geregistreerd.

Waar verzoekster wijst op het feit dat ze voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de wettelijke samenwoning is dit in casu niet betwist, maar zoals hoger aangehaald volstaat het niet een wettelijk geregistreerd partnerschap te hebben. Er moet bijkomend nog bewezen worden dat het om een duurzame en stabiele relatie gaat volgens de hoger beschreven voorwaarden. Verder heeft de gemachtigde blijkens het administratief dossier er terecht op gewezen dat verzoekster op 3 oktober 2024 naar België kwam, hetgeen blijkt uit de aankomstverklaring. Als zij dan pas in België is aangekomen, kon verzoekster op 28 juli 2024 nog niet op hetzelfde adres wonen als de referentiepersoon. Er wordt ook niet betwist dat ze voorheen niet in het buitenland samenwoonden. Bijgevolg concludeerde de gemachtigde terecht dat niet kan worden vastgesteld dat verzoekster en de referentiepersoon sedert 28 juli 2024 samenwonend waren.

Verder motiveerde de gemachtigde ten overvloede terecht dat de (intentie tot) verklaring tot wettelijke samenwoning werd afgelegd op 5 november 2024 en de registratie is gebeurd op 3 juli 2025. Verzoekster kan gevolgd worden dat in het attest aangaande de verklaring van wettelijke samenwoning staat dat die op 5 november 2024 'is ingeschreven'. De Raad stipt evenwel aan dat verzoekster zelf in de inventaris der stukken bij stuk 6 schrijft "*bewijs van ontvangst van de wettelijke samenwoning + registratie van 3 juli 2025*" en evenals op p. 3 van haar verzoekschrift schrijft "*de ambtenaar van de burgerlijke stand en de procureur des Konings hebben na grondig onderzoek besloten de wettelijke samenwoning op 3 juli 2025 in te schrijven in de bevolkingsregisters*". Ook op pagina 12 van het verzoekschrift heeft verzoekster het over registratie op 3 juli 2025. Hoe dan ook is dit alles weinig relevant, aangezien de eerste mogelijkheid om het stabiel en duurzaam karakter aan te tonen volgens de relevante wetsbepaling betrekking heeft op het (feitelijk) samenwonen sedert minstens een jaar voor de aanvraag om gezinshereniging. Er ligt geen enkel gegeven voor waaruit kan blijken dat verzoekster en de referentiepersoon reeds sedert 28 juli 2024 samenwoonden. Een kennelijke beoordelingsfout is niet aangetoond.

Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat de gemachtigde, anders dan verzoekster voorhoudt, de hem op basis van het administratief dossier gekende elementen zorgvuldig, redelijk en op geïndividualiseerde wijze heeft onderzocht en hierover duidelijk heeft gemotiveerd waarom deze niet aantonen dat verzoekster valt onder de eerste mogelijkheid om op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet een duurzame en stabiele relatie aan te tonen in het kader van de beoogde gezinshereniging.

Wat betreft de tweede mogelijkheid, in casu sedert 28 juli 2023 aantonen dat verzoekster en de referentiepersoon met elkaar contact onderhielden en elkaar minstens drie keer ontmoet hebben tussen 28 juli 2023 en 28 juli 2025 en die contacten minstens 45 dagen of meer betreffen, hetgeen cumulatieve voorwaarden betreft, heeft de gemachtigde zorgvuldig en op redelijke wijze vastgesteld dat het vroegste element in het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoekster en de referentiepersoon elkaar kennen, de verbintenis tot tenlasteneming is van 28 maart 2024. Uit niets kon dus blijken dat verzoekster en de referentiepersoon elkaar al kennen sedert 28 juli 2023, hetgeen – gezien de datum van de aanvraag om gezinshereniging – vereist is om aan de tweede wettelijke mogelijkheid zoals voorzien in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, a) te voldoen. Waar verzoekster stelt dat het feit dat de referentiepersoon op 28 maart 2024 een verbintenis tot tenlasteneming heeft ondertekend, veronderstelt dat hij verzoekster bijgevolg noodgedwongen al "lang" voor die datum moest kennen, en twijfel over de precieze datum in het voordeel van de burger moet werken, kan de Raad niet volgen. Het feit dat de referentiepersoon verzoekster eerder gekend zal hebben dan precies vanaf 28 maart 2024, kan aangenomen worden, maar dit neemt niet weg dat de tweede mogelijkheid in de wet zodanig is geformuleerd dat er bewijs moet voorliggen dat verzoekster de

referentiepersoon in casu reeds kende sedert 28 juli 2023. Dat is acht maanden eerder dan het vroegste teken in het dossier dat verzoekster en de referentiepersoon elkaar kenden.

Waar verzoekster aanvoert dat de foto's en videofragmenten de gemachtigde hadden moeten aanzetten tot het oproepen van het koppel om hen te horen of bijkomende informatie op te vragen, kan de Raad niet volgen. De huidige bestreden beslissing is gevolgd op een aanvraag om gezinshereniging, waarbij de wet voorziet in een aantal voorwaarden. Verzoekster heeft in het kader van die aanvraag op nuttige en dienstige wijze voor haar belangen kunnen opkomen, door alle stukken voor te leggen die ze dienstig achtte om aan te tonen aan de wettelijke voorwaarden te voldoen. Hiermee was bijgevolg voldaan aan de vereiste van het beginsel 'audi alteram partem' of het hoorrecht. Indien verzoekster thans van mening is dat zij stukken heeft, die tot een andere beslissing kunnen aanleiding geven, gezien bovendien ondertussen het verstrijken van de tijd, staat het haar vrij een nieuwe aanvraag in te dienen.

Verder legt verzoekster ook niet uit waarom zij de beslissing abstract of stereotiep vindt. De gemachtigde heeft nochtans de door haar voorgelegde stukken afdoende geïndividualiseerd besproken in het licht van de door de wet bepaalde voorwaarden vooraleer van een stabiele en duurzame relatie, in het geval van een wettelijke samenwoning, kan gesproken worden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van de voorzichtigheidsplicht en van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel blijkt niet. Evenmin blijkt een kennelijke beoordelingsfout, een bevoegdheidsoverschrijding of misbruik van bevoegdheid. Het eerste onderdeel is ongegrond.

In het tweede onderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 8 van het EVRM, alsmede van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Ze licht het tweede onderdeel toe als volgt:

“ Wettelijk kader

OVERWEGENDE DAT artikel 8 van het EVRM bepaalt dat : “Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie “

Overeenkomstig artikel 22 van de Grondwet: “Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.”

Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land »

Dat “artikel 8 van het EVRM noch het begrip ‘gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’ definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden uitgelegd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet allereerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet uit de feiten blijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dit gezin voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T. tegen Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het niet mogelijk noch noodzakelijk is om er een uitputtende definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite beoordeeld.” (Arrest RvV nr. 98 273 van 28 februari 2013).

Dat het privéleven met name het recht omvat om kwalitatief bevredigende relaties met derden te onderhouden, is een begrip dat is geïnspireerd op het arrest van het EHRM, Niemietz tegen Duitsland, van 16 december 1992 (§29) waarin het Hof, hoewel het oordeelde dat het „noch mogelijk, noch noodzakelijk“ is om het begrip “privéleven” uitputtend te definiëren, oordeelde dat het te restrictief is om het te beperken tot een “intieme kring” waarbinnen eenieder zijn persoonlijk leven naar eigen goeddunken kan leiden en de buitenwereld volledig buiten deze kring te sluiten.

Het is duidelijk dat verzoekster in België een privé- en gezinsleven heeft met de heer (...).

Ter herinnering: de betrokkenen hebben op 5 november 2024 een verklaring van wettelijk samenwoning afgelegd, die op 3 juli 2025 is geregistreerd (stuk 6).

De wet van 23 november 1998 tot invoering van het wettelijk samenwonen, die op 1 januari 2000 in werking is getreden, heeft voor het paar dat dit wenst een andere wettelijke status ingesteld dan het huwelijk. (Zie in dit verband: Mathieu, G., "Hoofdstuk 2 - Wettelijk samenwonen" in Familierecht, 1e editie, Brussel, Larcier, 2022, p. 121.) We kunnen bij analogie concluderen dat verzoekster en de referentiepersoon een gezinsleven vormen dat binnen het toepassingsgebied van de hierboven aangehaalde artikelen valt.

Dat ingrijpen van de overheid in het privé- en gezinsleven slechts is toegestaan voor zover dit bij wet is voorzien, ingegeven is door een of meer van de in de tweede alinea van genoemd artikel 8 genoemde legitieme doelen en in een democratische samenleving noodzakelijk is om deze te bereiken.

Dat het aan de overheid is om aan te tonen dat zij ernaar heeft gestreefd een juist evenwicht te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Er moet worden benadrukt dat de vereisten van artikel 8 van het EVRM, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, van garantievordende aard zijn en niet louter een kwestie van goede wil of praktische regeling⁴, enerzijds, en dat dit artikel voorrang heeft boven de bepalingen van de wet van 15 december 1980,⁵ anderzijds, is het aan de administratieve autoriteit om, alvorens haar beslissing te nemen, de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken, op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben"

ii Toepassing op het onderhavige geval.

In het onderhavige geval woont verzoekster in wettelijke samenwoning met een Belgische burger, hebben zij een stabiele en duurzame relatie en wensen zij een levensgemeenschap te vormen in die zin dat zij in de nabije toekomst kinderen willen krijgen.

Toch heeft de tegenpartij onvoldoende rekening gehouden met het "privéleven" en/of "gezinsleven" in ruime zin; zij heeft zich beperkt tot het afwijzen van de argumenten van de verzoekster. En hoewel er twijfel leek te bestaan over het begin en het einde van hun relatie, heeft de tegenpartij geen beroep gedaan op het recht om gehoord te worden en heeft zij niet getracht de verzoekster te horen of haar te verzoeken haar dossier aan te vullen door bijvoorbeeld data op de foto's te vermelden;

Toch verplicht artikel 8 EVRM de administratieve autoriteit om, alvorens een beslissing te nemen, de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken. Een beslissing die tot gevolg heeft dat het recht op privé- en/of gezinsleven wordt beperkt, of die afbreuk kan doen aan het belang van het kind, moet blijk geven van „de zorg om een juist evenwicht te bewaren tussen het nagestreefde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de verzoeker op eerbiediging van het privé- en gezinsleven " (tekst ontleend aan arrest CCE nr. 139 759 van 26 februari 2015).

In het onderhavige geval is er duidelijk sprake van een ongerechtvaardigde inbreuk op en een beperking van het recht op privacy en/of gezinsleven. Het is niet overbodig eraan te herinneren dat in de hiërarchie van normen artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens een hogere juridische waarde hebben dan de wet waarop de tegenpartij zich baseert, in strijd met het recht op privé- en gezinsleven van de verzoeker.

Dat in ieder geval niet is voldaan aan de voorwaarden van de wet die een dergelijke inbreuk op het privéleven van verzoekster zouden kunnen rechtvaardigen in de onderhavige zaak.

Dat, gezien het specifieke geval van verzoekster, de inbreuk op haar privé- en gezinsleven duidelijk onevenredig en onredelijk is.

Dat een dergelijke inbreuk echter alleen is toegestaan (artikel 8, lid 2, van het EVRM voor zover deze een maatregel vormt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de handhaving van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten.

In het onderhavige geval is dat echter niet het geval.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inbreuk gebaseerd moet zijn op een dwingende maatschappelijke behoefte en met name evenredig moet zijn aan het nagestreefde legitieme doel. Het is aan de autoriteit om aan te tonen dat zij ernaar heeft gestreefd een juist evenwicht te vinden tussen het nagestreefde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van verzoekster op eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, hetgeen in deze zaak niet het geval is.

Dat het middel derhalve op dit punt gegrond is en dat de bestreden beslissing bijgevolg nietig moet worden verklaard."

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekster niet toelicht in welke mate de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Bovendien is deze bepaling van toepassing op verwijderingsmaatregelen en heeft de gemachtigde thans geen bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd. Bijgevolg is dit onderdeel van het tweede onderdeel van het middel onontvankelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM voor de beslissing tot weigering van verblijf, moet worden vastgesteld dat volgens de rechtspraak van de Raad van State en het Grondwettelijk Hof de proportionaliteitstoets en belangenafweging in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in principe reeds werden doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772 en *mutatis mutandis* GwH 121/2013 26 september 2013, B. 64.7 en 64.8). De Raad heeft hoger reeds vastgesteld dat op correcte wijze in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie niet afdoende was aangetoond.

De gemachtigde diende in casu, voor het nemen van de bestreden beslissing, aangezien deze volgt op een aanvraag waarbij alle stukken konden worden gevoegd, verzoekster niet bijkomend te horen; noch mee te delen dat data op de foto's moesten vermeld worden. De Raad verwijst ook naar de uiteenzetting hieronder aangaande de opgeworpen schending van het hoorrecht.

Waar verzoekster het heeft over een inbreuk op het recht op haar gezinsleven, met verwijzing naar artikel 8, lid 2 van het EVRM, die enkel is toegestaan voor zover de maatregel in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de handhaving van de openbare orde en die inbreuk moet gebaseerd zijn op een dwingende maatschappelijke behoefte, evenredig aan het nagestreefde doel, wijst de Raad er nog ten overvloede op dat het in casu een eerste toelating tot het verblijf betreft voor verzoekster, en geen beëindiging van een bestaand verblijfsrecht. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Hoe dan ook verwijst de Raad naar het hoger uiteengezette standpunt van de Raad van State en het Grondwettelijk Hof.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet aangenomen worden.

Verzoekster houdt geen specifiek betoog in het licht van artikel 22 van de Grondwet. In de mate dat het betoog overeenkomt met het betoog in het licht van artikel 8 van het EVRM, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden aanvaard.

Het tweede onderdeel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In het derde onderdeel van het middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van het recht om te worden gehoord (*audi alteram partem*).

Ze licht het derde onderdeel toe als volgt:

“ Herhaling van de toepasselijke rechtsregels

Overwegende dat, ter herinnering, uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 5 november 2014 (zaak C-116/13) blijkt dat het recht om te worden gehoord een integraal onderdeel vormt van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, hetgeen een algemeen beginsel van het Unierecht is;

Dat het recht om te worden gehoord eenieder de mogelijkheid garandeert om zijn standpunt op zinvolle en effectieve wijze kenbaar te maken tijdens de administratieve procedure en vóór de vaststelling van een besluit dat zijn belangen nadelig kan beïnvloeden ” (§§ 45 en 46); zij preciseert eveneens dat „de verplichting om de rechten van de verdediging te eerbiedigen van de ontvanger van besluiten die hun belangen wezenlijk raken, in beginsel rust op de overheidsinstanties van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen het toepassingsgebied van het Unierecht vallen” (§ 50);

De regel dat de ontvanger van een beslissing die hem benadeelt, in de gelegenheid moet worden gesteld zijn opmerkingen te maken voordat deze wordt genomen, heeft tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen op zinvolle wijze rekening te houden met alle relevante elementen. Om een doeltreffende bescherming van de betrokkene te waarborgen, heeft deze regel met name tot doel dat deze laatste een fout kan corrigeren of elementen met betrekking tot zijn persoonlijke situatie kan aanvoeren die pleiten voor het al dan niet nemen van de beslissing, of voor een bepaalde inhoud daarvan [...]. Uit het voorgaande volgt dat het recht om te worden gehoord vóór de vaststelling van een administratief besluit tot doel heeft de zaak te onderzoeken teneinde een weloverwogen besluit te nemen en dit op passende wijze te motiveren, zodat de betrokkene,

indien nodig, zijn recht op beroep op geldige wijze kan uitoefenen. [...]” (HvJ-EU, C-249/13, 11 december 2014, Khaled Boudjlida, punten 34, 36-37 en 59);

Dat de Raad van State in zijn arrest nr. 230.257 van 19 februari 2015 heeft opgemerkt dat „Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een besluit wordt genomen dat de belangen van de betrokkene nadelig kan beïnvloeden, deel uit van de rechten van de verdediging die zijn verankerd in een algemeen beginsel van het recht van de Europese Unie (HvJ-EU, C-249/13, 11 december 2014, Khaled Boudjlida, punt 34);

dat, gelet op het doel van dit algemene rechtsbeginsel, de bevoegde autoriteit, om met volledige kennis van zaken te kunnen beslissen, een grondig onderzoek naar de feiten moet verrichten, de voor de besluitvorming noodzakelijke inlichtingen moet verzamelen en alle elementen van het dossier in aanmerking moet nemen (in dezelfde zin: RvS 19 februari 2015, nr. 230.257);

ii Toepassing op het onderhavige geval

Verzoekster is van mening dat de overheid, door geen verzoek om aanvullende informatie en actualisering van de toegezonden documenten te doen, het beginsel van het recht om te worden gehoord van verzoekster heeft geschonden.

Wat het beginsel van het recht om te worden gehoord betreft, herinnert zij eraan dat dit van toepassing is wanneer de voorgenomen maatregel, hoewel deze ernstige gevolgen heeft voor verzoekster, niet noodzakelijkerwijs het karakter van een sanctie heeft.

De toepassing van het beginsel van het recht om te worden gehoord vereist dus het bestaan van een „ernstige maatregel”, dat wil zeggen een maatregel waarvan de gevolgen de belangen van verzoekster ernstig kunnen schaden. In een arrest van 19 februari 2015, nummer 230256, beschreef de Raad van State nauwkeurig het beginsel Audi alteram partem: "De regel dat de ontvanger van een beslissing die hem benadeelt, in de gelegenheid moet worden gesteld zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat deze wordt genomen, heeft tot doel dat de bevoegde autoriteit in staat wordt gesteld op zinvolle wijze rekening te houden met alle relevante elementen.

Het recht om te worden gehoord moet de bevoegde administratie in staat stellen het dossier te onderzoeken, zodat zij met volledige kennis van zaken een beslissing kan nemen en deze op passende wijze kan motiveren, zodat de betrokkene, indien nodig, zijn recht op beroep op geldige wijze kan uitoefenen. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft er ook herhaaldelijk op gewezen dat het doel is dat de bevoegde autoriteit in staat wordt gesteld om op zinvolle wijze rekening te houden met alle relevante elementen.

Verweerder schendt duidelijk het hierboven genoemde beginsel van het recht om te worden gehoord. Aangezien verzoekster van mening is dat de overheid, vanaf het moment dat zij heel goed wist dat verzoekster haar dossier niet had bijgewerkt of aangevuld, deze verplichting tot „audi alteram partem“ heeft geschonden.

Dat de tegenpartij verzoekster niet de gelegenheid heeft gegeven haar standpunt op zinvolle en effectieve wijze naar voren te brengen; dat dit gedrag van de tegenpartij een schending vormt van de rechten van de verdediging en het recht om gehoord te worden;

Dat, aangezien het bestreden besluit eenzijdig door de tegenpartij is genomen en er geenszins uit blijkt dat verzoekster in het kader van de procedure die tot het nemen van dit besluit heeft geleid, geen elementen met betrekking tot haar persoonlijke, familiale en sociale situatie naar voren heeft kunnen brengen waarvan de in aanmerkingneming ertoe had kunnen leiden dat de betrokken administratieve procedure tot een ander resultaat zou hebben geleid, het recht om te worden gehoord, als algemeen beginsel van het recht van de Europese Unie, de tegenpartij verplichtte om verzoekster in staat te stellen haar opmerkingen op zinvolle wijze naar voren te brengen.

Dat de tegenpartij niet alle relevante elementen van het dossier van verzoekster zorgvuldig en onpartijdig heeft onderzocht.

Dat geen enkel element in het administratieve dossier de tegenpartij ontslaat van haar verplichting om de verzoekster te horen alvorens het bestreden besluit te nemen. Hieruit volgt een schending van het recht om te worden gehoord door de tegenpartij. Het middel betreffende de schending van het recht om te worden gehoord is derhalve gegrond.”

In casu betreft de bestreden beslissing een weigering van een machtiging tot verblijf in het kader van gezinshereniging van verzoekster, als derdelander, in functie van een statische Belg, die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Een dergelijke beslissing is in principe geen beslissing die valt binnen het toepassingsgebied van het Unierecht. Bijgevolg kon verzoekster niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht. Zoals verzoekster zelf aanstipt, rust de verplichting om de rechten van de verdediging te eerbiedigen van de ontvanger van besluiten die hun belangen wezenlijk raken, in het kader van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, op de overheidsinstanties van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen het toepassingsgebied van het Unierecht vallen. In deze mate is het derde onderdeel van het middel dan ook onontvankelijk.

Verzoekster kon wel naar het algemeen rechtsbeginsel 'audi alteram partem' verwijzen dat inderdaad inhoudt dat de ontvanger van een beslissing die hem benadeelt, in de gelegenheid moet worden gesteld zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat deze wordt genomen, hetgeen tot doel heeft dat de bevoegde autoriteit in staat wordt gesteld op zinvolle wijze rekening te houden met alle relevante elementen. In casu heeft de Raad echter hoger reeds toegelicht dat wanneer men te maken heeft met een beslissing die volgt op een aanvraag van verzoekster, en dus geen eenzijdig door de tegenpartij op eigen initiatief genomen beslissing zoals verzoekster aanvoert, verzoekster in dat kader voldoende de gelegenheid heeft gehad om op dienstige en nuttige wijze voor haar belangen op te komen op het moment van de aanvraag. De Raad volgt dan ook niet dat de gemachtigde in casu een bijkomend verzoek om aanvullende informatie en actualisering van de documenten had moeten doen.

Verzoekster verwijst verder ook op vage wijze naar elementen met betrekking tot haar persoonlijke, familiale en sociale situatie die ze naar voor had kunnen brengen, waarvan de inaanmerkingneming ertoe had kunnen leiden dat de administratieve procedure tot een ander resultaat zou geleid hebben. Dit is een bijzonder vaag betoog, hetgeen niet aannemelijk maakt dat verzoekster iets had kunnen voorleggen waarmee ze ofwel had kunnen aantonen dat zij reeds met de referentiepersoon (feitelijk) samenwoonde sedert 28 juli 2024; ofwel dat zij en de referentiepersoon elkaar reeds kenden sedert 28 juli 2023, zij elkaar in de twee jaar voor haar aanvraag om gezinshereniging driemaal ontmoet hadden en dat die ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betroffen. Bijgevolg heeft verzoekster ook geen belang bij haar betoog.

Een schending van het beginsel 'audi alteram partem' of van de rechten van verdediging blijkt ook niet.

Het derde onderdeel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. MAES